

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

2.Bhar.178/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A tartás elmulasztásának vétsége és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2013. február 26. napján kelt 21.Bf.8639/2012/4. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt cselekményeket tartási kötelezettség elmulasztása vétségének (Btk. 212.§ (1) bekezdés, 2. tényállási pont) és sikkasztás vétségének (Btk.372.§ (1) és (2) bekezdés a./ pont, 3. tényállási pont) minősíti.

A halmazati büntetésként kiszabott szabadságvesztést fogházban kell végrehajtani.

A vádlott legkorábban a kiszabott büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 8.500,- (nyolcezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2012. január 13., napján kelt 5.B.XXI.1687/2009/99. számú ítéletével a vádlott bűnösségét tartás elmulasztásának vétségében (Btk.196.§ (1) bekezdés - 2. tényállási pont -), sikkasztás büntetében (Btk.317.§ (1) és (4) bekezdés a./ pont - 3. tényállási pont - és sikkasztás vétségében (Btk.317.§ (1) és (2) bekezdés I. fordulat - 4. tényállási

pont - állapította meg. A kerületi bíróság ezért a vádlottat halmazati büntetésként 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyúttal a vádlottat az ellene tartás elmulasztásának vétsége (Bk.196.§ (1) bekezdés - 1. tényállási pont - és csalás büntette (Btk.318.§ (1) és (5) bekezdés b./ pont - 4. tényállási pont - miatt emelt vád alól felmentette.

Elrendelte vele szemben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.B.1277/2005/21. számú ítélettel kiszabott 1 év szabadságvesztés utólagos végrehajtását.

A magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartás beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2013. február 26. napján kelt 21.Bf.8639/2012/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. a vádlottat a sikkasztás vétsége (Btk.317.§ (1) és (2) bekezdés I. fordulat) - 4. tényállási pont - miatt emelt vád alól felmentette és a tulajdon elleni szabálysértés (Szabálysértési törvény 177.§ (1) bekezdés a./ pont) miatti eljárást megszüntette.

A vádlott által 2009. december 7. napjától december 9. napjáig őrizetben töltött időt is feltüntette az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása kapcsán.

Kötelezte a vádlottat, hogy a magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 461.145 Ft tőkét, kamatait és az államnak járó eljárási illetéket fizesse meg. A magánfelet ezt meghaladó polgári jogi igényével utasította egyéb törvényes útra. Helyesbítette a bűnügyi költség összegét és a megfizetésére vonatkozó rendelkezést, valamint a vádlott lakcímét. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Az előzetes letartóztatás zárónapjaként a 2012. január 13. napját feltüntette és kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A másodfokú ítéletet az ügyész és a védő tudomásul vették. A nyilvános ülésen a vádlott nem vett részt, az ítélet ellen törvényes határidőben 21.Bf.8639/2012/6. sorszám alatt enyhítésért, írásban nyújtott be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.398/2013/1. számú átiratában rámutatott, hogy a másodfokú bíróság a nyilvános ülésen az ítélet részbeni megalapozatlanságát az iratok alapján kiküszöbölte. Az előéleti adatok között egy korábbi elkövetési időpontot, a tartásdíj fizetésének elmulasztására vonatkozó adatokat és a polgári jogi igény körében a tényállást pontosította, a tényállás ily módon alkalmassá vált a felülbírálatra. Utalt a 2012. április 15. napján hatályba lépett jogszabályváltozásra, amely alapján a 4. tényállási pontban megfogalmazott

cselekmény már nem bűncselekmény, ezáltal a sikkasztás vétsége alóli felmentés helytálló. Egyetértett a polgári jogi igény érdemi elbírálásával is.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a 4. tényállásban foglalt bűncselekmény alóli felmentés nem eredményez olyan változást, amely hatással lenne a büntetés kiszabására. Erre figyelemmel a másodfokú ítélet tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott másodfellebbezésének elbírálására az ügyészi indítvánnyal egyezően tanácsulést tűzött ki, a védő azonban 5. sorszámú beadványában nyilvános ülés tartását kérte. A védő kérelmének helyt adva az ítéltábla az ügy felülbírlatára nyilvános ülést tartott.

A nyilvános ülésen a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, távolmaradása a nyilvános ülés megtartását nem akadályozta.

A védő felszólalásában fellebbezését nem csupán a büntetés enyhítése iránt tartotta fenn. Arra hivatkozott, hogy perorvoslatát még a 2012. évi C. törvény hatálybalépése előtt terjesztette elő, az új törvény azonban kedvezőbb a vádlott számára. Erre figyelemmel a jogi minősítés módosítása indokolt, mert a sikkasztás bűncselekményénél az értékhatárok megváltoztak. A Btk.2.§-ának alkalmazása mellett a vádlott vagyon elleni bűncselekménye sikkasztás vétségét valósítja meg. A büntetés kiszabása körében utalt a jelentős időmúlásra, hiszen védenca a sikkasztás vétségét 2007-ben követte el, a mulasztásos bűncselekmény utolsó időpontja is 2009. szeptembere volt. Álláspontja szerint szükségtelen szabadságvesztés kiszabása. Miután a bűncselekmények büntetési tételének felső határa a 2 évet nem haladja meg, bármilyen más büntetési nem is választható. A védő közérdekű munka kiszabását látta indokoltnak, s az ítélet minősítő részének megváltoztatása mellett erre tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bűnügyi költséget az ítéltábla ne a vádlottra, hanem az államra terhelje.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában az átiratban foglaltakat ugyancsak az új anyagi szabályok hatályba lépésére tekintettel módosította. A Btk.2.§-a szerint a cselekmények minősítése körében egyetértett a védő által előadottakkal. A büntetés kiszabása kérdésében azonban nem osztotta a védői álláspontot. A fellebbviteli főügyészség képviselője azt emelte ki, hogy változatlanul két bűncselekmény halmazata róható a vádlott terhére, amely cselekményeket felfüggesztett büntetés hatálya alatt követte el. Ellene jelenleg is több eljárás van folyamatban, a szabadságvesztésnél enyhébb büntetés nem biztosítaná a büntetés célját. Erre figyelemmel az új törvény szerinti minősítések mellett is a büntetés helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések a következők szerint alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla védelmi fellebbezések folytán bírálta felül a másodfokú bíróság ítéletét, illetve az első- és másodfokú bíróság eljárását. Ennek során megállapította, hogy az eljáró bíróságok a perrendi szabályok megtartása mellett ügyfelderítési kötelezettségüket teljesítették.

A tényállás 1. pontjában megállapított cselekmény lényege szerint a vádlottat a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2002. szeptember 20. napján kelt és 2002. november 26. napján jogerős, előzetesen végrehajtható 14.P.XXI.22.905/2000/49. számú ítélettel a 1. sz. tanú gondozásába helyezte, 1991. október 13. napján született és az 1995. május 26-án született gyermekei után 2001. június 1. napjától gyermekenként legkevesebb 6.666 Ft, 2002. évben 8333 Ft tartásdíj fizetésére kötelezte. A vádlott a tartásdíj fizetési kötelezettségének önhibájából nem tett eleget. A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2008. december 18. napján kelt és 2009. február 25. napján jogerős 10.B.XXI.21.984/2005/62. számú ítéletével 2005. szeptember 1. napjától megszüntette a vádlott 2. sz. tanú javára fennálló tartásdíj fizetési kötelezettségét, mert a gyermekek 2005. augusztusa óta az édesapa, 3. sz. tanú háztartásában nevelkednek.

A vádemelés 2006. augusztus 3. napján történt, a vádidőszakot 2006. február hónaptól jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a fenti cselekmény miatt a vádlottat a Be.6.§ (3) bekezdés b./ pont I. fordulata alapján bűncselekmény hiányában a tartás elmulasztásának vétsége alól felmentette.

A másodfokú eljárásra fellebbezés hiányában a részjogerő bekövetkezett, így a felülbírálat e felmentést nem érintette.

A tényállás 2. pontjában foglaltak szerint a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2007. április 13-án kelt előzetesen végrehajtható 10.P.XXI.21.984/2005/37. számú végzésével 2007. május 1. napjától kötelezte a vádlottat az 1991-ben született, az 1995-ben született és az 1997-ben született gyermekei tartására gyermekenként 10.000 Ft gyermektartásdíj megfizetésére 2. sz. tanú jogosult részére. Utóbb a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2009. február 25. napján jogerős 10.P.XXI.21.984/2005/62. számú ítéletével két gyermek után 2005. október 1. napjától kötelezte a vádlottat a gyermektartásdíj megfizetésére, amelynek összege 2006. január 1. napjától gyermekenként 11.500 Ft-ra változott. 2. sz. tanú jogosult 2007. szeptember 24. napján tett feljelentést a vádlott ellen. A vádlott kötelezettségét 2007. május 1. napjától kezdődően önhibájából elmulasztotta.

2009. szeptember 16-tól 2010. március 4. napjáig, majd 2011. április 29. napjától 2012. január 13. napjáig a vádlott személyi szabadságát korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt állt, így az önhiba erre az időszakra nem állapítható meg.

Ezen túlmenően egyik gyermeke 2010. június 20. napjától munkaviszonyt létesített, így vonatkozásában a vádlott tartásdíj fizetési kötelezettsége megszűnt.

Ezt követően a Budapest XXI. Kerület Csepel Önkormányzata 18-70096-13/2010. számú határozatával 2. sz. tanú részére két gyermek vonatkozásában 2010.

augusztus 1. napjától 3 évig terjedő időszakra havonta összesen 23.000 Ft tartásdíj állam általi megelőlegezéséről döntött.

Az irányadó tényállás szerint a vádlottnak 2007. május 1. napjától elírás folytán 2010-ként írt, valójában az előzmények folytán 2009. szeptember 17. napjáig, illetve 2010. március 5. napjától 2011. április 28. napjáig összesen 1.368.500 Ft tartásdíj hátraléka keletkezett 2. sz. tanú jogosult felé (tartás elmulasztásának vétsége, Btk.196.§ (1) bekezdés).

A tényállás 3. pontjában foglalt cselekmény szerint a vádlott 2007. december 7. napjától 2008. április 29. napjáig bérlőként a sértett lakásában lakott. Kiköltözésekor a lakásban volt különböző használati tárgyakat, műszaki berendezéseket tulajdonított el mintegy 461.145 Ft értékben, amely kár nem térült meg. A sértett a tárgyaláson kár és kamatai, valamint a vádlott - vádiratban nem szereplő - rezsitartozásának megtérítésére polgári jogi igényt terjesztett elő (sikkasztás büntette, Btk.317.§ (1) és (4) bekezdés a./ pont).

A tényállás 4. pontja 4. számú tanú ingatlanának berendezett állapotban történt bérbevételére vonatkozik. A vádlott 2006. áprilisában kezdődött bérleti jogviszonyában 2006. novemberét követően a közüzemi díjakat nem fizette, ezáltal 2007. november 29. napján történt kiköltözéséig 487.297 Ft közüzemi tartozást halmozott fel. Korábban a bérbeadó kérdésére úgy nyilatkozott, hogy a díjak fizetése rendben van, majd jelezte fizetési nehézségét, illetve a számlák kézbesítésének módja sem volt tisztázható.

Az elsőfokú bíróság a Be.6.§ (3) bekezdés b./ pont I. fordulata alapján az ellene a Btk.318.§ (1) és (5) bekezdés b./ pont szerint minősülő csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette. A másodfokú eljárásra fellebbezés hiányában a részjogerő bekövetkezett, így a felülbírálat e cselekményt nem érintette.

Ugyanakkor a vádlott a fenti a lakásból történt kiköltözésekor a sértett tulajdonát képező bútort és háztartási gépeket vitt magával összesen 22.950 Ft értékben. Az elsőfokú bíróság a bűnösségét sikkasztás vétségében (Btk.317.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat) megállapította. A másodfokú bíróság a 2012. április 15. napján hatályba lépett jogszabályváltozás folytán - a kisebb érték alsó határa 20.000 Ft-ról 50.000 Ft-ra emelkedett, - a Be.6.§ (3) bekezdés a./ pontja alapján, bűncselekmény hiányában felmentette e cselekmény alól és az abszolút elévülési idő eltelte miatt a tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást is megszüntette.

Mindezek alapján az ítélőtábla megállapította, hogy a harmadfokú eljárásra az utóbbi ellentétes rendelkezés nyújtott lehetőséget, amely felülbírálat tárgya ezen túlmenően a 2. és 3. tényállási pontokban írt magatartások voltak.

A Fővárosi Ítélőtábla a felülbírálat eredményeként megállapította, hogy a kerületi bíróság és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást és hozták meg határozataikat.

A történeti tényállás 2-4 pontjában foglalt vádlotti magatartások részletezése a másodfokú ítéletben foglalt kiegészítésekkel és pontosításokkal megalapozott. Az ítéleti tényállást egyébként sem az elsőfokú, sem a másodfokú ítélet elleni fellebbezések nem támadták.

A történeti tényállás megalapozottsága mellett csupán a személyi körülmények, a vádlott előélete körében vált szükségessé kisebb kiegészítés a következők szerint.

- A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságon helyesen 2.B.XXI.748/2011. számon indult büntető eljárás befejeződött, a bíróság a vádlottat a 2012. március 30. napján kelt 10. sorszámú ítéletével magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§) miatt 80 napi tétel, napi tételenként 2.500 Ft, összesen 200.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetést utóbb a 2.Bk.XXI.171/2013/2. számú végzéssel a bíróság meg nem fizetése miatt 64 nap szabadságvesztésre változtatta át. (Vádlott erkölcsi bizonyítványa.)

A másodfokú bíróság az irányadó tényállás alapján körültekintően megvizsgálta a vádlott terhére rótt bűncselekmények jogi minősítését, a törvényben írt tényállási elemek meglétét.

A tényállás 2. pontjában foglalt tartás elmulasztásának vétsége körében helytállóan rekesztette ki az önhiba miatti mulasztás tartamából azt az időszakot, amikor a vádlott kényszerintézkedés hatálya alatt állt. A tényállás 3. pontjában rögzített vádlotti magatartás nagyobb értékre elkövetett sikkasztás büntetékénti értékelése törvényes volt. Ugyanakkor a másodfokú bíróság az egyes értékhatárok változása miatt helyesen alkalmazta a Btk.2.§-át. Részletes jogi indokolása a tényállás 4. pontjában foglalt, 22.950 Ft értékre elkövetett sikkasztás vétsége alóli felmentésre vonatkozóan hibátlan és a szabálysértést érintően is kifogástalan. Az ítélőtábla indokoltnak látja megjegyezni, hogy a felmentés bűncselekmény hiányában történt, az indokolása pontos, a perorvoslat nyilvánvalóan nem ezt sérelmezte. A harmadfokú eljárás törvényi szabályozása azonban ennek ellenére lehetőséget nyújtott a másodfokú ítélet elleni joghatályos perorvoslat előterjesztésére.

Miután a 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény folytán a büntető anyagi jogi szabályok ismételten megváltoztak, ezért az ítélőtábla a Btk.2.§-a értelmében vizsgálta, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos rendelkezések kedvezőbbek-e a vádlott számára. Megjegyzendő, hogy ez a vizsgálat egyben azt is jelentette, hogy a közbülső, a másodfokú bíróság által az értékhatárra vonatkozó jogszabály módosulás figyelmen kívül maradt.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlottra az elbíráláskor hatályos rendelkezések kedvezőbbek az értékhatárok további módosítása és a feltételes szabadságra bocsátás kérdésében, ezért az ítélőtábla az elbíráláskor hatályos Btk-t alkalmazta, s a másodfokú bíróság ítéletét a Be.398.§ (1) és (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az előbbieken részletezettek szerint a másodfokú bíróság sikkasztás vétsége alóli felmentő rendelkezése megfelel a Btk. vonatkozó rendelkezéseinek is. Ugyanakkor a bűncselekménynél az anyagi jogi megjelölés a Btk.372.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a./ pontjának felel meg. A Btk.459.§ (6) bekezdés a./ pontja szerint 50.001 és ötszázezer Ft között minősül az érték kisebb értéknek. A másodfokú bíróság felmentő rendelkezése körében ezért csupán az anyagi jogi rendelkezések megjelölése változott.

A vádlott terhére rótt bűncselekmények között a tényállás 2. pontjában írt tartási kötelezettség elmulasztásának vétségénél ugyancsak a Btk. szerinti megjelölést, a Btk.212.§ (1) bekezdését kellett alkalmazni, e körben a tényállási elemek és a büntetési tétel felső határa nem változott.

Ugyanakkor a tényállás 3. pontjában foglalt és az 1978. évi IV. törvény 317.§ (1) és (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő sikkasztás bünteténél a nagyobb érték 200.000 Ft és 2 millió Ft közé esett (138/A.§ b./ pont).

A tényállás 3. pontjában a kárérték 461.145 Ft-ot tesz ki, amely a Btk.459.§ (6) bekezdés a./ pontja alapján a kisebb érték 50.001 és 500.000 Ft közötti sávjába tartozik. A nagyobb érték 500.001. és 5 millió Ft közötti értékre emelkedett.

Az adott esetben mérvadó sikkasztási érték összege tehát nem nagyobb, hanem kisebb értéknek felel meg, amely e bűncselekmény enyhébb minősülését eredményezte. Ennek megfelelően az ítélőtábla az 1978. évi IV. törvény 317.§ (1) és (4) bekezdés a./ pontja szerinti sikkasztás büntette helyett a Btk.372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ pontja szerint minősülő, figyelemmel a Btk.459.§ (6) bekezdés a./ pontjára is, sikkasztás vétségét (Btk.372.§ (1) és (2) bekezdés a./ pont) állapította meg a vádlott terhére.

Mindezek alapján tehát a vádlott büntetőjogi felelőssége a tényállás 2. pontjában írt tartási kötelezettség elmulasztásának vétsége és a 3. pontban foglalt sikkasztás vétsége miatt volt felróható.

A büntetés kiszabása körében az eljáró bíróságok részletesen és gondosan feltárták az egyes súlyosító és enyhítő körülményeket. Az ítélőtábla álláspontja szerint a vádlott terhén maradt bűncselekmények miatt kiszabott halmazati büntetés tartama nem tekinthető eltúlzottnak. A vádlott három kiskorú gyermeke után huzamos időn keresztül mulasztotta el tartásdíj fizetési kötelezettségét, felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt állt, megélhetését, lakhatását biztosító kötelezettségeinek sem tett eleget. Figyelemmel a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára és a bűnösségi körülmények nyomatékára, az új anyagi jogi szabályok és a felmentések mellett állt helyre a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány arányossága. A halmazati büntetési tétel 3 hónaptól 3 évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértékénél némileg enyhébb a szabadságvesztés tartama. Ezt a beismerő vallomása indokolja, más büntetési nem alkalmazására azonban nem nyújt alapot. A védő által említett időmúlás valóban jelentős, azonban ez nem szolgálhat a vádlott javára. A bíróság a

tárgyalást már 2010-ben megkezdte, az eljárás azért húzódott, mert a vádlott elleni további ügyek egyesítése vált szükségessé, valamint ha rövid ideig is, de elfogatóparancsot kellett ellene kibocsátani. Távolmaradását a vádlott olyan hamis orvosi igazolással mentette ki, amely miatt az eljárás alatt el is ítélték. A bíróságok a korábbiakban a joghátrányok fokozatosságát betartották, a vádlottat közérdekű munkára, pénzbüntetésre, illetve felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték. Ezek a büntetések ilyen formában teljességgel eredménytelenek voltak a visszatartás szempontjából. A vádlott büntetett előélete, a bűncselekményeket kimerítő életvezetése folytán az alkalmazott 1 év szabadságvesztés arányos joghátrány, annak enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

A szabadságvesztés a Btk.81.§ (1) és (3) bekezdésére tekintettel halmazati büntetés, amelyet a Btk.37.§ (1) bekezdése értelmében fogházban kell végrehajtani.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontján alapszik.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama megfelelő, annak jogszabályi felhívása a Btk.61.§ és 62.§-a.

A korábbi felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése a Btk.87.§ b./ pontjára, az előzetes fogvatartás beszámítása a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésére módosult.

A másodfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, így azokat az ítéltábla a Be.397.§-a értelmében helybenhagyta.

Miután a cselekmények minősítésén kívül az ítéltábla a vádlott büntetését nem enyhítette, nem merült fel olyan méltányolható ok, amely a vádlott bűnügyi költség viselése alóli mentesítését indokolta volna, ahogyan azt a védő indítványozta. Erre figyelemmel az ítéltábla a vádlottat kötelezte a Be.385.§-a és 381.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködése folytán felmerült bűnügyi költség viselésére.

Budapest, 2013. év november hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

Dr. Révész Tamásné sk.

Dr. Ujvári Ákos sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.8639/2012/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 2.Bhar.178/2013/8. számú ítéletében foglalt változtatással 2013. november 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2013. év november hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Weszely-Földvárszki Tünde, tiszttviselő